

den Maade; det er nu ikke nogen Grund til, at vi ikke skulde kunne gøre det, men det er en Grund til, at vi skulle være varssomme med at rejse dette Spørgsmaal, som naturligvis vil kræve yderligere Overvejelse.

Saa har det ærede Mindretal et Forslag under Nr. 28. Dette turde være et karakteristisk Eksempel paa, at det ikke vil være hensigtsmæssigt at følge det ærede Mindretal, thi, som det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) sagde: Det gælder jo om at faa Overkriksretten saa stabil som mulig. Men hvordan vilde da Overkriksretten blive sammensat, dersom det ærede Mindretal fik sit Forslag gennemført? Det skal være den ældste af vedkommende militære Klasse, altsaa til enhver Tid den ældste Oberstløjtnant, den ældste Oberst —, jeg skal her se bort fra, at Forslaget ikke er redigeret i Overensstemmelse med Flertallets Forslag om, at der skal være et Flertal af Jurister —, men altsaa, det skal være den ældste Oberstløjtnant og den ældste Oberst. Men hvis det ærede Medlem vil se efter i Haandbog for Hæren, vil han se, at i 1906 blev der udnævnt 11 Oberstløjtnanter i Aarets Løb; den ældste kan altsaa skifte 11 Gange i Løbet af et Aar. Hvad Obersterne angaar, blev der udnævnt 10; og nu kan det muligvis en Gang ske, at der bliver udnævnt 2 paa samme Dag, saa kommer den ene altsaa ikke med. I Virkeligheden bliver det dog altsaa saaledes, at den ældste skifter saa tit, at vi faa en stadig Omskiftning af Kriksretten, som ganske har ligget udenfor det ærede Medlems Tanke. Jeg vil altsaa henstille til det ærede Medlem, om det ikke var klogest, at han tog sit Ændringsforslag tilbage, for det kan jo dog ikke være hans Ænske at faa det vedtaget. (Afbrydelse af *Alfred Christensen*). Det ærede Medlem kan faa Ordet siden og kan da forsvare sit Ændringsforslag, hvis han anser det for muligt; jeg tror ikke, det er muligt.

Hvad Standretterne angaar, tror jeg, at en Forening af Standret og Appellinstans er en fuldstændig Modsigelse. Standret er noget, civile Mennesker have en vis Rædsel for, noget, der saa godt som aldrig bliver brugt, og da kun i Krigstilfælde. Men naar det finder Sted, kan man ikke belemre det med en Appellinstans, som her er ganske modsigende.

Jeg skal takke den højtærede Minister for, at han vil tage det Spørgsmaal, jeg har draget frem indenfor Samraadet, un-

der Overvejelse, og vil haabe, at det maa føre til et gunstigt Resultat.

Alfred Christensen: Det er udmærket af det ærede Medlem at holde Krudtet tørt, og det er ogsaa rart at høre den ærede Ordfører fyre det af, men den ærede Ordfører kunde have sparet sit Krudt paa mig i Forbindelse med Ændringsforslag Nr. 28, thi det har jeg selv erklæret, at jeg har mindre Brug for nu, da den lange Valgperiode er indført af selve Flertallet, og vi derfor ere udenfor Vilkaarligheden, saa det Punkt behøve den ærede Ordfører og jeg ikke at staa og være uenige om, det er saamænd ganske ligegyldigt. Men der er andre Ting, jeg maa vende tilbage til. Der er fra forskellige Sider rejst Indvendinger mod Mindretallets Ændringsforslag. Jeg vil gaa frem i den Orden, hvori Forslagene staa i Betænkningen.

Der er for det første rejst Indvending mod den almindelige Drøftelse, som jeg ikke har skrevet „skal“ finde Sted, men som jeg har skrevet „kan“ finde Sted. Altsaa, Formanden, som er den, der leder denne Kriksret, ligesom vor højtærede Formand leder denne udmærkede Forsamling, kan give Tilladelse til en almindelig Drøftelse i Kriksretten — „kan“ staa der udtrykkeligt i mit Forslag — naar det maa anses for nødvendigt. Der vil jo ikke blive givet Tilladelse til det, medmindre det er nødvendigt, og medmindre Kriksrettens udmærkede og højtærede Formand giver en saadan Tilladelse. Hvorfor skulle vi ophæve det; naar Kriksrettens Formand maatte anse det for at være godt og hensigtsmæssigt, skulle vi saa gøre det ulovligt? Jeg kan ikke indse det. Hvad er det nemlig for Indvendinger, der anføres imod det? Hvis det var ikke en Kriksret, men det var et Udvalg, lad os sige en Samling af 8—10 eller 20 fornuftige Mænd, der kom sammen og skulde afgive deres Votum, deres Decision, deres Afgørelse af en bestemt Sag, vilde saa nogen være i Tvivl om Muligheden, Nødvendigheden, Hensigtsmæssigheden af, at Sagen drøftedes, før de skred til Afgørelse. Jeg kan ikke tænke mig det. Men naar vi staa overfor en Kriksret, er der Medlemmer i dette Ting, der gyse tilbage for at indføre en Bestemmelse om, at almindelig Drøftelse kan gaa forud for Afstemningen. Mig uforstaaeligt. Som Motiver derimod er kun anført fra forskellige Sider dette, at det vilde kunne trykke de yngre Klasser. Det kunde trykke en menig i Kriks-